

Full diocesà

10 de desembre del 2017

p5 – El P. Magí Morera, venerable

p6 – La tradició de fer el pessebre

Vuit anys a la presó

Asia Bibi és del Pakistan i ha esdevingut un símbol mundial de la persecució religiosa contra els cristians. És una mare cristiana de cinc fills i un dia de juny del 2009, mentre treballava al camp, va ser enviada a buscar aigua. Les seves companyes musulmanes van protestar, ja que en ser cristiana consideraven que contaminaria el recipient de l'aigua i el faria impur, i li van demanar que es convertís a l'islam. Ella s'hi va negar, va respondre que «Crist va morir pels pecats de la humanitat» i va preguntar a les altres què havia fet Mahoma per elles.

Això va ser qualificat com a delicte de blasfèmia i, per tant, fou condemnada a morir a la forca. Des de llavors, nombroses organitzacions cristianes treballen per reivindicar la seva llibertat i així s'han manifestat tant el papa Benet XVI com Francesc.

També alguns polítics van demanar l'abolició de les lleis de blasfèmia al Pakistan, però foren assassinats per aquest motiu. En algun moment es va parlar d'un possible indult, però no va reeixir.

La seva família ha de viure en la clandestinitat i ha estat rebuda pel papa Francesc per expressar-li el seu suport. Sembla que el cas ara passarà a la Suprema Cort, molt pressionada per l'islamisme més radical, perquè dicti la sentència definitiva. Des de la presó, Asia Bibi repeteix que «Crist és la meva força». Acompanyem-la pregant.

«Una veu crida en el desert: obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí»

Diumenge II d'Advent / Cicle B

Lectura del llibre d'Isaïes

«Consoleu, consoleu el meu poble», diu el vostre Déu. «Parleu amorosament a Jerusalem, crideu i digueu-li que s'ha acabat la seva servitud, que ha estat perdonada la seva culpa: ha rebut de mans del Senyor doble pena per tots els seus pecats.» Escolteu una veu que crida: «Obriu en el desert una ruta al Senyor, aplaneu en l'estepa un camí per al nostre Déu. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serralada es tornarà una plana, el terreny escabrós serà una vall. Llavors apareixerà la glòria del Senyor i la veurà tothom alhora. La boca del Senyor ho ha dit.» Puja en una muntanya ben alta, missatger que anuncies a Sió la bona nova! Tu que portes bones noves a Jerusalem, alça ben fort el teu crit, alça'l ben fort, no tinguis por! Digues a les viles de Judà: «Aquí teniu el vostre Déu! El Senyor Déu arriba amb poder, el seu braç domina tota cosa, l'acompanya el fruit de la seva victòria, el precedeixen els seus trofeus; vetlla com un pastor pel ramat, l'aplega amb el seu braç, porta al pit els anyells, acompanya les ovelles que crien.»

(40, 1-5. 9-11)

Salm responsorial

Senyor, feu-nos veure el vostre amor i doneu-nos la vostra salvació.

(Salm 84)

Lectura de la segona carta de sant Pere

Estimats, una cosa hi ha que no heu de perdre mai de vista: Per al Senyor tant és un dia com mil anys i mil anys com un dia. No és que el Senyor difereixi el compliment de les promeses, com ho suposen alguns; és que el Senyor és pacient amb vosaltres, perquè no vol que ningú es perdi, sinó que tothom arribi a convertir-se. Però el dia del Senyor vindrà; arribarà inesperadament com un lladre. Aquell dia el cel fugirà amb un estrèpit espantós, els elements, abrandats, es desintegraran, i la terra quedarà al descobert amb tot el que hi han fet. Tenint present, doncs, que tot això es desintegrarà, penseu com heu de viure, amb quina santedat i amb quina pietat us heu de comportar. Espereu la vinguda del dia del Senyor, i feu tot el possible perquè arribi aviat. Aquell dia el cel, inflammat, es desfarà, i els elements, abran-

dat, es fondran. Però nosaltres, tal com ell ens ho ha promès, esperem un cel i una terra nova, on regnarà la justícia. Per tant, estimats, mentre espereu això, mireu que ell us trobi en pau, immaculats i irrepressibles.

(3, 8-14)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

Comença l'evangeli de Jesús, el Messies, Fill de Déu. En el profeta Isaïes hi ha escrit això: «Jo envio davant teu el profeta missatger perquè et prepari el camí. Una veu crida en el desert: Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí.» Complint això, Joan començà a batejar en el desert. Predicava un baptisme de conversió, per obtenir el perdó dels pecats, i anaven a trobar-lo de tot arreu de Judea, amb tota la gent de Jerusalem, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà. El vestit de Joan era de pèl de camell, es cobria amb una pell a la cintura i s'alimentava de llagostes i mel boscana. I predicava així: «Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant.»

(1, 1-8)

«La serralada es tornarà una plana, el terreny escabrós serà una vall»

Joan, el nou Elies

Jean Hakolimana, prev.

Segons la mentalitat jueva, la profecia és una i indivisible. En aquesta perspectiva, hi hauria només un sol profeta que es reencarna successivament en diverses experiències individuals. En aquest procés d'acumulació progressiva, cada experiència profètica individual enriqueix i participa de l'única figura profètica. Així que, a la fi dels temps, aquesta figura apareixeria en la seva esplendor i perfecció. Serà el Profeta per excel·lència, el Messies. A partir d'aquí podem entendre la possibilitat que Joan fos tingut per Elies, o que la gent considerés Jesús com a Joan reencarnat o un dels antics profetes. De fet, Joan, amb la seva austeritat en el vestir i l'alimentació, reproduïx l'estil de vida d'Elies. Els profetes van actuar amb aquesta responsabilitat de ser partícips d'un procés la finalitat del qual és de fer aparèixer Déu en la seva esplendor: *Llavors apareixerà la glòria del Senyor i la veurà tothom alhora.*

Igualment, el camí de la fe a què hem estat cridats és una mateixa experiència, una realitat única i unificada, destinada a enriquir-se amb experiències personals i comunitàries. Tenir-ho en compte té una gran transcendència. Vivint la nostra fe, cada un per la seva part, estem participant de l'enriquiment o empobriment d'un patrimoni comú la finalitat del qual és de fer present Déu en el món de manera visible. Per això Pau s'atreveix a recordar-nos que la nostra actitud té incidència sobre els terminis de Déu: *Espereu la vinguda del dia del Senyor, i feu tot el possible perquè arribi aviat.* Som cridats a viure de tal manera que puguem oferir al món aquesta seguretat: *Aquí teniu el vostre Déu.*

La imatge

Mira que per a proclamar un gran anunci vas tot sol, al mig del desert, abillat amb una pell de camell a la cintura i alimentat amb llagostes i mel boscana! Com els profetes antics! No pensis en els equips que ara muntem, i en els estudis de mercat que hem d'escoltar. Una cosa no treu l'altra. Però no hi pot mancar la convicció personal profunda, i posar la vida al servei del missatge.

Sant Joan Baptista (1760). Anton Raphael Mengs

Lit. hores: Setmana II

11 dilluns

—Sant Damas, papa († 384)
—Sant Eutiqui, màrtir
Isaïes 35,1-10 / Salm 84 /
Lluc 5,17-26

12 dimarts

—La Mare de Déu de Guadalupe
Isaïes 40,1-11 / Salm 95 /
Mateu 18,12-14

13 dimecres

—Santa Llúcia, verge i màrtir (ss.III-IV)
Isaïes 40,25-31 / Salm 102 /
Mateu 11,28-30

14 dijous

—Sant Joan de la Creu, religiós i doctor de l'Església (1542-1591)
Isaïes 41,13-20 / Salm 144 /
Mateu 11,11-15

15 divendres

—Sant Urbici.(† 802)
Isaïes 48,17-19 / Salm 1 /
Mateu 11,16-19

16 dissabte

—Santa Adelaida († 999)
—Sant Josep Manyanet, prevere (1833-1901)
Siràcida 48,1-4.9-11 / Salm 79 /
Mateu 17,10-13

17 diumenge III d'Advent / Cicle B

—Sant Llätzer
—Santa Otilia, verge (S.VII)
Isaïes 61,1-2a.10-11 / Salm Lluc 1,46-48.49-50.53-54 / 1 Tessalonicens 5,16-24 / Joan 1,6-8.19-28

La trobada d'animadors de cants de Montserrat, celebrada a Igualada

Redacció

Unes cent cinquanta persones vingudes d'arreu de Catalunya van participar en la 36a Trobada d'Animadors de Cants per a la Litúrgia de Montserrat que se celebrà els dies 28 i 29 d'octubre a Igualada, organitzada per la Coral de Santa Maria d'aquesta ciutat.

El diumenge es comptà amb la presència de Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, que va presidir l'ofici solemne a la basílica, i també el dinar de comiat. En l'homilia comentà el bon servei que desenvolupen els animadors de cants, als

quals agrai la seva disponibilitat, remarcant el caràcter d'unitat que suposa la música coral pròpia de la litúrgia.

L'ofici adquirí una singular solemnitat amb els cants de la gran massa coral, dirigida per la Comissió de Trobades acompanyada pels organistes Lluís Victori i Albert Pàmies. El dia anterior s'oferí un concert de música religiosa a l'església del Roser, amb una primera part a càrrec de la coral amfitriona, i una segona, amb una audició participativa amb els assistents a la trobada.

Participació en les Jornades de Catequesi

Les Jornades Interdiocesanes de Catequesi van començar el divendres dia 17 de novembre a l'Acadèmia Mariana de Lleida. La presentació va anar a càrrec del bisbe Salvador de la seu lleidatana, que va donar la benvinguda als tres-cents catequistes de Catalunya i les Illes que es van aplegar, entre ells setze de la nostra diòcesi.

El dissabte va representar el dia més intens de les jornades, amb la suggerent ponència del bisbe Antoni Vadell, fins ara delegat de Catequesi de Mallorca, en què va convidar els catequistes a ser acompanyats per poder ser acompanyants. A la tarda van tenir lloc els tallers, tots ells en la línia de l'acompanyament.

El diumenge dia 19, el matí va estar centrat en l'eucaristia

a la Seu Nova, presidida pel bisbe Salvador. Prèviament va tenir lloc la presentació de la nova web de recursos per a la catequesi. També, enguany, les jornades van oferir un espai jove per a catequistes fins a vint-i-cinc anys. Cal no oblidar que aquestes jornades tenen com a objectiu la formació dels catequistes i la promoció de nous catequistes.

Declarat venerable el P. Magí Morera

Redacció

El Papa va autoritzar el dia 9 d'octubre la promulgació del decret sobre l'heroïtat de les virtuts del Servent de Déu P. Magí Morera i Feixas, religiós dels Fills de la Sagrada Família, fundats per sant Josep Manyanet. Això vol dir que ha estat declarat «venerable», perquè va ser un religiós i un sacerdot que va viure amb constància i alegria les virtuts cristianes i les pròpies de la seva vocació.

El venerable Magí Morera i Feixas va néixer a Castelltallat (Sant Mateu de Bages) el 16 de novembre de 1908. Era el darrer de dotze germans i quedà orfe de pare a disset mesos. La seva mare l'educà en la fe cristiana i cultivà la seva vocació religiosa i sacerdotal. Cridat per Déu a ser Fill de la Sagrada Família, va fer la professió religiosa a Barcelona el 25 de setembre de 1925. Fou ordenat sacerdot l'1 de novembre de 1933.

Un cop superats coratjosament i amb fe viva els perills de la persecució religiosa a Espanya i la Segona Guerra Mundial a Itàlia, en aquests dos països, i després al Brasil, dugué a terme una admirable activitat en l'atenció pastoral a diverses parròquies, proposant sempre l'ideal de la Família de Natzeret, que vivia i portava al cor. Fou superior general de la Congregació durant divuit anys

i un vertader mestre de vida espiritual. Promogué la construcció d'un temple en honor de la Sagrada Família a Roma i treballà incansablement a favor de les famílies i de la joventut. Ple de virtuts i bones obres, morí a Barcelona el 28 de juny de 1984.

Èxit del pelegrinatge a Fàtima

Una cinquantena de persones van participar el mes passat en el pelegrinatge diocesà a Fàtima, que va ser presidit pel senyor bisbe. Es va visitar Porto, amb la seva església de Sant Francesc i la catedral; també Braga, amb la basílica del Bon Jesús de la Muntanya. Després de Batalha i Natzaré, s'arribà a Fàtima. Es visità la casa dels pastorets, l'esplanada i es participà en la processó de les torxes. El viatge acabà a Lisboa.

El pessebre ens parla del misteri de Nadal

El pessebre és la representació domèstica del misteri del naixement de Jesús. S'originà en el Nadal de l'any 1223, a Itàlia, quan sant Francesc d'Assís va fer celebrar la missa dins una cova a la localitat de Greccio.

El papa Francesc, en una de les seves audiències, va dir: «El pessebre que preparem a les nostres cases ens parla d'aquest gran misteri d'esperança. [...] Déu sempre escull el petit, el qui no compta, per ensenyar-nos la grandesa de la seva humilitat.»

A Catalunya és tradició instal·lar el pessebre per Santa Llúcia i se sol fer a partir d'elements vegetals com ara molsa o suro. Hi ha el naixement situat en una cova o un estable que actua d'escena principal; l'àngel i els tres reis completen el relat del misteri de Nadal. Alhora el pessebre pot contenir més escenes i personatges: la dona que renta, la vella que fila, un pescador, pastors duent presents... I algun de ben anacrònic, com ara un capellà amb el paraigua. I destaca per la singularitat el caganer. Tot i no ser una figura exclusiva del pessebre català, té molta popularitat.

Desembolicar les figuretes, guardades des de l'any passat, o bé fer-les un mateix amb alguna manualitat és un moment màgic que no hem de desaproveitar de compartir amb la família. I aprofitar el moment per a explicar als petits el significat de cada personatge.

Humor

Les històries de l'escolà Miquel (III)

Reflexió:

La fe de l'infant i de l'adult són diferents perquè la fe va lligada a l'experiència de Déu i a la vida i a l'infant li queden moltes coses per conèixer i viure. No descuidem la vida dels sants en les nostres catequesis.

Imatges Mn. Joan Maria Padrell (prevere de l'Arquebisbat de Tarragona) . Reflexió: Mn. Xavier Romero (prevere del Bisbat de Solsona).

Difícil viatge de Francesc a Birmània

Redacció

El Sant Pare va visitar fa uns quants dies Myanmar o Birmània en un difícil viatge a causa de la qüestió dels rohingyes, una minoria musulmana perseguida, als quals es va referir indirectament.

El papa Francesc va indicar el dia 28 a les autoritats birmanes que la pau es basa en el respecte de cada grup ètnic, sense excloure ningú, i que les religions no poden ser font de divisió.

Davant el president birmà, Htin Kyaw, i la Premi Nobel de la Pau i cap de facto del govern, Aung San Suu Kyi, Francesc va assegurar que «el futur de Myanmar ha de ser la pau, una pau basada en el respecte de la dignitat i dels drets de cada membre de la socie-

tat, en el respecte per cada grup ètnic i la seva identitat».

Un discurs clar i directe del papa a les autoritats, exèrcit i govern, perquè respectin totes les minories, encara que sense citar expressament, com li han aconsellat des de l'Església catòlica local, els musulmans rohingyes, que no són reconeguts com a birmans i són brutalment perseguits al país, la qual cosa ha provocat un èxode de 620.000 d'ells cap a Bangladesh, de majoria musulmana. La situació s'ha agreujat en els darrers temps.

Aquest 21è viatge internacional del Papa és el primer que realitza un pontífex a Birmània. Els catòlics són un petit percentatge de la població, però tenen un membre en el col·legi cardenalici.

El llibre

Del Castellot de Viver a Queralt. Miscel·lània

Climent Forner

Edicions de l'Albí. Berga 2017.
332 pp.

Després de l'edició de *Més fulles de tardor* (2016), calia aplegar encara una bona part dels textos de Mn. Climent Forner, cosa que s'ha fet en la present miscel·lània en coincidència amb l'arribada de l'autor a l'edat de noranta anys. El lector hi trobarà articles i escrits molt diversos que, una vegada més, són una mostra molt clara i feaent de la vastíssima activitat literària, cívica i cultural de mossèn Climent. La majoria, publicats en revistes, diaris i altres mitjans, i una part encara inèdits, fruit de conferències, discursos o presentacions de llibres, però tots ells elaborats entre el 2000 i el 2017. Forner ens obsequia amb el fruit d'una feïnada ingent, de la seva permanent voluntat de servei i del seu compromís en defensa del nostre país, cultura i llengua. Si escriu des de Viver, el poblet on viu des de fa anys, la seva mirada arriba fins a Queralt i des d'allà es projecta arreu de la nostra terra.

L'esperança cristiana, font d'alegria

Romà Casanova, bisbe de Vic

Una de les característiques del nostre món és la tristesa. Aparentment, enmig de l'abundància de béns i de mitjans d'informació i d'entreteniment, hi ha un gaudi efímer que no arriba al més íntim del cor. La buidor, el sense-sentit, la infelicitat, la tristesa van fent niu en el cor dels qui posen la seva raó de viure en el tenir insaciable. El nostre món viu en la tristesa que mata el cor dels qui es deixen portar pels seus criteris i modes, pels seus valors i les seves ideologies. La lluita pel poder, la divisió entre nosaltres, no té cap altra arrel que la insatisfacció en el cor.

L'anàlisi des de la fe cristiana és clara: la tristesa ve de la manca d'esperança. Què esperem realment? Què és el que el nostre cor desitja de veritat? Si som sincers i escoltem el batec del nostre cor i el dels nostres germans, hem de dir que el nostre món no espera res. Sí que hi ha aspiracions socials o polítiques; però en el fons és per no perdre el que pensem de tenir. Esperar de veritat significa tenir una certesa clara: hi ha un amor que mai no falla, que mai no m'abandona, que és més fort que la mort. L'esperança significa creure en l'amor.

«L'esperança és la virtut teològica per la qual desitgem el Regne del cel i la vida eterna com la nostra felicitat, bo i posant la confiança en les promeses de Crist i recolzant, no pas en les nostres forces, sinó en l'auxili de la gràcia de l'Esperit Sant» (CEC, 1817). L'esperança és un aspecte de la fe i està indissolublement unida a l'amor. Charles Péguy, amb les seves genials intuïcions teològiques, veia l'esperança com una nena petita que va al col·legi entre les seves dues germanes majors, la fe i la caritat, agafant-les de les mans. Els qui els veuen pensaran que són les germanes grans les que porten la petita, però, de fet, és a l'inrevés, és la petita, l'esperança, la que porta les grans, la fe i la caritat.

"Esperança" de Jacques Du Broeucq (Mons, Bèlgica)

En les adversitats de la vida, en les lluites per una més gran fidelitat, en els moments de prova, l'esperança és la que ens fa albirar amb certesa el que no sembla evident als ulls humans: l'amor de Déu és sempre al nostre costat i la meta del nostre camí és el gaudi per sempre de l'amor, tastat ja en el cor, com a primícia, per l'esperança. L'esperança és la font de la joia, perquè ens fa mirar sempre al futur; un futur sempre obert. L'esperança posa a la nostra mà el que el nostre cor desitja: l'amor, la pau, la joia.

